

*Co je to
deprese*

1999

Marek Šolmes Srazil

Jak se jmenuji?
Zapomínám
Na slunce
Které zná pravdu
A roztavilo mé všechno
Při každé písni
Kterou slyším
Slétají se ptáci
Z modrého nebe
Vyklovávají mé oči
Chce se mi zvracet
Možná porodím zrůdu

Napsat to, co nikdy nestihnu
Jsou to záblesky zatemnělého mozku
Třičtvrtě zápalky dohořívá
Spaluje mé prsty
Možná shořím
Jako listí na zahradě
Třeba se utopím v tom potu
Je horký a stéká z mého těla
Vypařuje se tam nahoru
Odkud nám ptáci kálí na hlavy
Můžou se smát
Nebo se divit
Nebo zatančit vývrtku

A v přišerném
Sebevražedném
Střemhlavém
Letu
Promísit své problémy
S naším mozkem

Nikdo nemá právo vědět
Co se děje v mém nitru
Ani já
Se nedovolím
Zeptat

Ustřelit si hlavu
Hledat mezi zbytky
Kousky pravdy
Tělo bez hlavy
Slepé
Avšak odhodlané
Trápit se na věčnost

Bolí mě to víc než cokoli
Cítím se jako hovno
Musím se nechat spláchnout
Mé oči hledají záchranu
Vidím jen tmavé roury
Vše je tak malicherné
Bulet můžu vždycky

Mé ruce nedosáhnou tak hluboko
Bojí se té hloubky
Třista mozků by se bálo
Řídí mě mimozemšťan
Či je to
Jen taková
Onuce?

Spánek nic nevyřeší
Jen mě pošle dál
Do hlubšího bezvědomí
Do mrtvého zítřka
S vašimi úsměvy
Co mám pro Boha dělat?
Být či vyblít?
To je pěkná trapárna
Asi unavuju sám sebe

Retfa sraey net
A
Škrábance k nepřechení
Tvář totéž
Oči stále nevyhaslé
Prosí o pomoc

Vyhonit si ho do kapesníku
Vysmrkat se
Snažit se
Nepokřivit
Svůj odraz
V zrcadle

Nechce se mi mezi lidi
Nechci zůstat sám
Ohlodávám svoji kost
Už bělá
Krematorium tomu udělá přítrž
Zapomenutá slova
Zůstanou
Plakat ve větru
Na věky
Aspoň
Myslím

Sám jsem se okradl
Potají a zbaběle
Sadisticky si prohlížím svoji tvář
Jestli to vůbec jde
Dveře jsem zapomněl otevřené
Moje chyba
Štěstí, že já
Vrah
Nestál na blízku

Žena a hudba
Kterou nikdo nepoznal
Zůstává ukryta v mém nitru
Ostrým nožem vše vyříznu
A rozvěším po plotech

Galakticko-Megalitický Depresivníček

*Počet výtisků: 15
nakladatelství Ignáce Dřevora
1999*

